

DJKT•

DIVADLO J. K. TYLA V PLZNI

*Tři scény
plné emocí*

1/2026

DIVADELNÍ REVUE *DJKT*

OPERA | ČINOHRA | MUZIKÁL | BALET

Najdete uvnitř

OBSAH

- 4** **BALET**
- 10** **MUZIKÁL**
- 16** **ČINOHRA**
- 24** **OPERA**
- 32** **JUBILEA**
- 34** **AKTUALITY DJKT**

KONTAKTY

Ředitelství

Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň

tel. +420 378 038 049

Odd. prodeje a služeb, předplatné a hromadné objednávky

Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň

tel. +420 378 038 185, 378 038 444

predplatne@djkt.eu

Denní pokladna

Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň

Po–Pá: 10.00–18.00

tel. +420 378 038 190

vstupenky@djkt.eu

Divadelní pokladny

(hodinu před začátkem představení)

Velké divadlo, Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň

tel. +420 378 038 128

Nová scéna, Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň

tel. +420 378 038 059

Malá scéna, Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň

tel. +420 378 038 439

Odd. marketingu a propagace

Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň

tel. +420 378 038 180

DIVADELNÍ REVUE DJKT

vychází 4× ročně

MK ČR E 14075

Vydává: Divadlo Josefa Kajetána Tyla,

příspěvková organizace,

Palackého nám. 2971/30, 301 00 Plzeň – za podpory MK ČR

a Plzeňského kraje

IČ 00078051

Ředitel DJKT: doc. MgA. Martin Otava, Ph.D.

Zřizovatel DJKT: statutární město Plzeň

Odpovědná redaktorka: Bc. Martina Drbušková

Grafické zpracování: Michal Světlík

Foto: Irena Štěrbová, Archiv DJKT, Martina Root,

Alexandre Katsapov a Mario Bakuš (The Queens),

KYLIAN PRODUCTIONS BV (fotografie Jiřího Kyliána, str. 5)

Sazba: Miroslav Herejk

Tisk: Typos, tiskařské závody, s.r.o.

1/2026 vychází 13. února 2026.

Uzávěrka 11. ledna 2026.

Změna programu vyhrazena.

Milí diváci, vážení předplatitelé, nový rok je vždy ve znamení příslibu. A v divadle tomu není jinak – jsme v očekávání dalších setkání, nových inscenací i okamžiků, které vznikají právě tady a teď, mezi jevištěm a hledištěm.

Rok 2026 jsme zahájili s energií a chutí otevírat nové příběhy. Na samém konci ledna jsme uvedli premiéru opery *Tamerlán*, monumentálního díla plného emocí, dramatických zvratů i hudební krásy. Je to jeden z titulů, který dává vyniknout kvalitě operního souboru i orchestru a připomíná, jak silným jazykem hudba dokáže vyprávět.

V následujících týdnech nás čekají další výjimečné večery. *Koncert Weber 200 – zrození a cesta romantika* připomene výročí skladatele, který stál u zrodu hudebního romantismu a jehož dílo dodnes oslovuje svou obrazností i naléhavostí. Operní repertoár obohatí také *Psohlavci*, silný příběh o svobodě, odvaze a odpovědnosti, tentokrát v hudebním zpracování, které českému tématu dodává nový rozměr.

Milovníky činohry zveme na divadelní adaptaci slavného filmu Larse von Triera *Dogville* o morálce a povaze lidstva a na titul *Heda*, který vznikl na motivy hry Henrika Ibsena přímo pro náš soubor, na míru našemu jevišti i hereckým osobnostem. Nezapomínáme ani na lehkost – muzikálová *Sestra v akci* přinese humor, energii a nakažlivou hudbu, která dokáže rozzářit i zimní večery.

Milí diváci, přeji vám, aby rok 2026 byl naplněn inspirací, vnitřním klidem a radostí z objevování. Těšíme se na každé setkání s vámi – v hledišti, v tichu před začátkem představení i v závěrečném potlesku.

Martin Otava
ředitel DJKT

Milí diváci, stále vnímáme rekordní návštěvnost minulé sezóny, kterou jsme díky vám, divákům, zažívali při každém představení, a tyto pocity i odpovědnost přetrvávají dodnes. Nádherné plzeňské divadelní období, které se promítá do každodenních příprav, zkoušek a nových premiér, je motorem naší práce.

V této, plně probíhající sezóně, jsme pro plzeňské publikum připravili novinku z oblasti klasických titulů. Minkusova *La Bayadère*, v baletní terminologii označovaná jako „*Giselle orientu*“, je velkým výpravným baletem, který se objevuje především na scénách významných operních domů. Tento titul nabízí nejen působivou scénu a taneční výkony, ale také dává velkou příležitost nové generaci tanečníků. Čas po premiéře jsme rádi sdíleli s vánočními *Louskáčky*. Velká poptávka po vstupenkách nás motivovala, abychom naplánovali na příští zimní období více repríz.

Velkou motivací je pro celý soubor váš zájem o *Baletní inspirace*, vycházející z vizí mladých choreografů našeho souboru a otevírající cestu k dalším uměleckým projektům.

Vrchol sezóny přinese májová premiéra triptychu *Inside*, tři baletů tří českých choreografů. Vedle autorské choreografie s Mahlerovou hudbou se na scénu vrací *Sinfonietta* Petra Zusky a poprvé v Plzni uvedeme dílo světově proslulého choreografa Jiřího Kyliána. Jeho *Šest tanců* na Mozartovu hudbu slibuje výjimečný umělecký zážitek.

Závěr sezóny bude patřit slavnostnímu *Balet Gala* a obnovené premiéře pohádky *Princezna se zlatou hvězdou* týmu DEKKADANCERS. Potkat se můžeme i na dalších oblíbených titulech, jako je japonská *Geiko*, Exupéryho *Malý princ*, národní *Špalíček* či *Kytice* a *Labutí Jezero*, které společně tvoří pestrý obraz naší baletní dramaturgie. Děkujeme vám za vaši blízkost a přízeň.

Jiří Pokorný
šéf baletu

Štěpán Pácl bude psát novou kapitolu plzeňské činohry

Nový rok otevřel pro činohru DJKT další etapu jejího vývoje. V čele souboru nyní stojí režisér Štěpán Pácl – výrazná osobnost současného českého divadla, známá svým citem pro text, obrazivost jeviště a schopnost oslovit široké spektrum diváků. Pro plzeňské publikum nejde o neznámé jméno. S plzeňskou činohrou spolupracoval dvakrát – v roce 2019 zde nastudoval *Antigonu*, v roce 2023 *Radúze a Mahulenu*. Aktuálně mohou diváci sledovat jeho rukopis ve Velkém divadle v opeře *Jeníček a Mařenka*. Zkušenosti sbíral mimo jiné jako kmenový režisér činohry Národního divadla v Praze i v Brně a stojí za řadou úspěšných inscenací napříč žánry.

„Přebírám vedení činohry s velkým respektem k práci, kterou tu Apolena i celý soubor v posledních letech odvedli. Rád bych na dosavadní směřování navázal a pro plzeňské publikum rozšířil klasický i komediální repertoár a dál sledoval současnou českou i světovou dramaturgii. Zároveň bych chtěl přinést autorské projekty a nové formáty, které by obohatily pravidelný repertoár,“ říká Štěpán Pácl ke svému nástupu. Součástí nové etapy bude i posílení dramaturgického týmu – do souboru přichází dramaturgyně Dana Hlaváčová.

Pomyslnou štafetu předává Apolena Veldová po šesti a půl letech: „Přeji Štěpánovi hodně radosti z hledání další cesty plzeňské činohry. Myslím, že jeho práce obohatí nejen soubor, ale i plzeňské diváky. Štěpáne, zlomte vaz!“

LA BAYADÈRE očima nové generace

Ludwig Minkus / Michal Štípa

Choreografie a režie **Michal Štípa**, hudební nastudování **Jiří Petrdlík**, scéna **David Janošek**, kostýmy **Michaela Wenzelová**, světelný design **Michal Kříž**
Premiéra 15. listopadu 2025 ve Velkém divadle

La Bayadère vypráví příběh tajné lásky chrámové tanečnice Nikie a válečníka Solora, která vyvolá hněv panovníka i jeho dcery Gamzatti. Nikie kvůli žárlivosti umírá a se Solorem se znovu setkává v *Království stínů* – jedné z nejkoničtějších scén v dějinách klasického baletu. Choreograf Michal Štípa svěřil ústřední trojici kromě zkušených sólistů také mladým tanečnickům. Zeptali jsme se jich, jak vnímají své postavy a které pasáže této náročné inscenace pro ně představují největší výzvu.

Shiori Nirasawa, Ondřej Baumrukr, Margarida Gonçalves, Riccardo Gregolin

Shiori Nirasawa (Nikia)

Největší hnací silou Nikie je její čistá, posvátná láska k Solorovi a věčný slib, který si dali. Právě tato láska jí dodává sílu zůstat věrná sama sobě, i když čelí zradě a nakonec i smrti. Její největší slabinou je neschopnost zvolit život bez milovaného muže. Nikia miluje Solora a důvěřuje mu tak hluboce, že raději přijme smrt, než aby si vzala protijed od brahmína. Rozhodne se zemřít, protože si nedokáže představit život bez něj.

Nejnáročnější částí je pro mě *Království stínů* ve druhém jednání, a to jak po fyzické, tak po technické stránce. Velkou výzvou je přesnost v práci s hudbou, čistota pozic a paží i technicky náročné momenty, jako jsou piruety a výdrže na špičkách. Ještě obtížnější je však vystihnout čistou, magickou krásu klasického baletu – není se kam skrýt a vše stojí na dokonalé jasnosti pohybu a tiché vnitřní síle. První jednání je náročné jiným způsobem, především herecky a emocionálně. Každý krok zde nese význam a pomáhá vyprávět příběh Nikiiny touhy a zlomeného srdce. *Království stínů* ale pro mě zůstává výzvou při každém představení, což je zároveň velmi inspirující. Rolí stále zkoumám a na jevišti mám pocit, že skutečně žiji Nikiin život.

Balet

Margarida Gonçalves, Riccardo Gregolin

Margarida Gonçalves (Gamzatti)

Gamzatti je velmi silná a mocná princezna. Právě tato síla podle mě činí její charakter tak výjimečným – je to energie, která ji žene vpřed a formuje ji v postavu, jakou je. Zároveň je však i její slabinou. Veškerá ta moc ji totiž často vede k tomu, že zapomíná na laskavost a pokoru a může pak působit až arogantně.

Nejnáročnější částí baletu je pro mě hlavní *Grand pas*. Jde o velmi těžké a vyčerpávající pas de deux, které přitom musí působit naprosto lehce a samozřejmě, i když jste uvnitř doslova na pokraji sil. Právě propojení extrémní fyzické náročnosti s vnitřním klidem je podle mě tím, co z této pasáže dělá virtuózní a technicky čistý moment. Ale čím více zkoušíte, tím lépe si na postavu zvykáte a s každým dalším představením můžete objevovat nové možnosti, jak určité situace nebo pohyby uchopit – například po herecké stránce. Můj vztah k této roli se během zkouškového procesu rozhodně změnil a prohloubil. To je pro mě ostatně nejdůležitější: cítit se na jevišti co nejlépe a přesvědčit diváky o příběhu, který vyprávím.

Riccardo Gregolin (Solor)

Na rozdíl od mnoha jiných klasických rolí se Solorova postava v průběhu baletu výrazně vyvíjí. Stojí před rozhodnutím mezi upřímnou láskou k Nikii a povinností respektovat pravidla společenského postavení, která mu ukládá řád. Přestože je jeho láska opravdová, volí cestu, která je pro něj materiálně výhodnější, aniž by si plně uvědomoval psychickou újmu, již tím sám sobě způsobuje. Tato volba v něm vyústí v hluboké výčitky svědomí, které se snaží tlumit opiem. Osobně lásku nepovažuji za slabost – pokud se na příběh díváme moderní optikou, jsou Solorova rozhodnutí spíše odrazem společenských norem 19. století, v němž byl balet uveden.

Z fyzického hlediska je pro mě nejnáročnější druhé dějství – *Království stínů* a to spíše kvůli nepřetržitému sledu výstupů než samotné technické obtížnosti. Technicky nejtěžší je pro mě *Grand pas de deux* s Gamzatti, především kvůli náročným zvedáčkám. Za nejobtížnější jsem však už během zkoušek považoval pantomimickou složku role, která je v tomto baletu mimořádně výrazná a detailně propracovaná. Právě práce s výrazem a vyprávěním příběhu beze slov mě během zkoušek nejvíce posunula jako interpreta i tanečníka.

INSIDE: tři choreografie vnitřních světů

Jiří Kylián / Petr Zuska / Jiří Pokorný

Hudba **Wolfgang Amadeus Mozart, Leoš Janáček, Gustav Mahler**
Premiéra 9. května 2026 na Nové scéně

Premiéra *Inside* přivádí na jedno jeviště díla tří výrazných osobností české i světové taneční scény: šéf plzeňského baletu Jiří Pokorný představí choreografii *Inside*, bývalý šéf baletu Národního divadla v Praze Petr Zuska uvede *Sinfoniettu* a choreografická legenda Jiří Kylián, někdejší ředitel Nederlands Dans Theater, bude zastoupen ikonickými *Šesti tanci* – vůbec poprvé se tak dílo Jiřího Kyliána dostává do Plzně.

Simone Carosso, Riccardo Gregolin, Margarida Gonçalves

Balet

Jiří Kylián – světová legenda, která změnila tvář baletu

Jiří Kylián je jméno, které v tanečním světě zní podobně samozřejmě jako Steven Spielberg ve filmu nebo J. K. Rowlingová v literatuře. Patří k několika málo umělcům, kteří dokázali zásadně proměnit celý obor – způsob, jakým dnes vnímáme současný tanec, je z velké části jeho dílem.

Narodil se v roce 1947 v Praze. K tanci se dostal už jako dítě – původně ho lákal cirkus a akrobacie, ale právě balet se stal cestou, která ho dovedla na světová jeviště. Studoval na pražské konzervatoři, kde vytvořil své první choreografie, v roce 1967 získal stipendium na Royal Ballet School v Londýně. Odtud vedla jeho cesta do Stuttgartu, kde se po srpnu 1968 rozhodl zůstat a pokračovat v mezinárodní kariéře.

Skutečný mezinárodní fenomén se z Kyliána stal v Nederlands Dans Theater, které více než dvacet let formoval jako umělecký šéf. Právě tam vytvořil choreografie, jež dnes patří do zlatého fondu světového tance a jsou uváděny na nejprestižnějších scénách od Evropy po Ameriku a Asii. Kylián dokázal nemožné: spojil špičkovou klasickou techniku s moderním výrazem, intelektem, emocí i jemnou ironií. Jeho balety jsou hluboké, lidské a přitom srozumitelné – i pro diváky, kteří do divadla přicházejí poprvé.

Jiří Kylián je držitelem desítek prestižních ocenění a je považován za jednoho z nejvlivnějších světových choreografů. Setkání s jeho dílem není jen kulturní událostí – je to zážitek, který dokáže změnit pohled na to, co všechno může tanec vyjádřit.

K neznámějším Kyliánovým dílům patří *Petit Mort*, *Bella Figura* či právě *Šest tanců* na hudbu Wolfganga Amadea Mozarta. Kylián v nich s odzbrojující lehkostí bourá představu „vážného“ baletu: tanec je plný humoru, nadsázky, radosti i nečekaných gagů, aniž by ztratil technickou dokonalost. Výsledek je nakažlivý, virtuózní a překvapivě současný.

SIMONE CAROSSO SE POPRVÉ PŘEDSTAVIL JAKO LOUSKÁČEK

Postava Louskáčka patří v klasickém baletu k těm, které prověřují nejen techniku, ale i schopnost vyprávět příběh s lehkostí a noblesou. Právě v této roli se v prosinci poprvé představil Simone Carosso. Jeho interpretace působila klidně a soustředěně, bez okázalé virtuozity, s důrazem na čistotu stylu a jemnou hereckou práci. Louskáček v jeho podání nebyl jen pohádkovou postavou, ale symbolem proměny a odvahy. Debut v této ikonické roli tak naznačil další směr Carossova uměleckého vývoje i jeho cit pro klasický repertoár.

MORÁLKA NA PRODEJ. NÁVŠTĚVA STARÉ DÁMY UŽ JEN DVAKRÁT

Taneční adaptaci Dürrenmattovy *Návštěvy staré dámy* můžete vidět už pouze dvakrát – 11. března a 5. dubna. Choreografka Anna Vítová vytvořila silné taneční drama o svědomí, moci a ceně lidské morálky, v němž se současný tanec potkává s groteskou a ironickým nadhledem. Vizually působivá a gradující inscenace, oceněná i odbornou kritikou, nabízí divákům mrazivě aktuální příběh o tom, jak snadno lze koupit lidské rozhodnutí.

ROZLOUČÍME SE S PŘÍBĚHEM JAPONSKÉ GEJŠI

Nenechte si ujít příležitost ponořit se do tajuplného světa japonských gejš. Balet *Geiko*, inspirovaný osudem nejslavnější gejši Mineko Iwasaki, jež dělala společnost nejvýznamnějším celebritám i královně Alžbětě II., čeká své poslední uvedení v sezóně, a to 17. května. Autorské dílo choreografa Richarda Ševčíka a skladatele Jana Matáska nabízí silný příběh o talentu, oběti i skrytých emocích za dokonalou maskou.

Balet

BENEFIČNÍ LOUSKÁČEK A AUTOGRAMIÁDA

Repríza klasického baletu *Louskáček*, která se uskutečnila 6. ledna 2026, byla věnována Nadačnímu fondu pro taneční kariéru. Diváci zakoupením vstupenek podpořili organizaci, jež pomáhá tanečníkům při zásadní změně profesní dráhy a financuje jejich další vzdělávání, rekvalifikaci i následné uplatnění. Baletní profese patří k nejnáročnějším: osmileté studium, časté pracovní úrazy, kariéra obvykle končí před třicítkou a platy hluboko pod republikovým průměrem. Zrušené výsluhové důchody přitom nenahradil žádný sociální program. Výtěžek ze zvýšeného vstupného byl proto v plné výši odevzdán Nadačnímu fondu pro taneční kariéru. Po představení se uskutečnila autogramiáda s někdejší primabalerínou Národního divadla v Praze Terezou Podařilovou a představiteli hlavních rolí v *Louskáčkovi* Margaridou Gonçalves a Simonem Carosse.

ŠPALÍČEK PRO BAVORSKÉ DĚTI

Do Divadla J. K. Tyla každoročně míří více než čtyři stovky bavorských žáků a žákyň, kteří si při návštěvě Plzně ověřují a prohlubují své znalosti českého jazyka. Ten je zejména na tamních reálných školách vyučován jako volitelný předmět, na některých dokonce jako povinně volitelný. Letos mladí diváci zamíří do Velkého divadla, kde 18. března zhlédnou zpívající balet *Špalíček* Bohuslava Martinů, inspirovaný lidovými písněmi, dětskými říkadly, hrami a pohádkami Karla Jaromíra Erbena. Žáci z bavorského příhraničí vyrážejí do západočeské metropole pravidelně od roku 2011, přičemž dvouletou pauzu si vynutila pouze pandemie covidu. Letos je tak čeká už třináctá návštěva.

1 | Simone Carosso, Margarida Gonçalves

2 | Jarmila Hruškociová, Richard Ševčík

3 | Luisa Isenring

4 | Shiori Nirasawa

KOUZELNÉ HODINKY DOKTORA KRONERA zastavily čas na Malé scéně

Tomáš Javorský / Jan Kaňka

Režie **Vilém Dubnička**, hudební nastudování **Dalibor Bárta**, choreografie **Eva Rezová**, scéna **Vilém Dubnička** a **Andrea Pavlovičová**, kostýmy **Andrea Pavlovičová**
Obnovená premiéra 10. ledna 2026 na Malé scéně

Pavel Klimenda

V sobotu 10. ledna se na Malé scéně uskutečnila obnovená premiéra muzikálu *Kouzelné hodinky doktora Kronera*, vítězného titulu prvního ročníku soutěže INTRO. Pohádka pro děti i dospělé vypráví o touze mít více času, o rozhodnutích, která nelze vzít zpět, a o ceně, již za taková přání platíme. Do světa tužeb a pochybností diváky zavedli Roman Krebs jako podivínský hodinář a Pavel Klimenda, toužící mít čas navíc. „Tenhle muzikál je jemný, něžný a chytrý. Právě tu jeho intimitu jsme umocnili tím, že hrajeme v kruhu – jakoby uprostřed hodinek. Diváci tak mají herce po celou dobu doslova na dosah,“ říká režisér Vilém Dubnička.

„V první půli spíše lyrikál a v druhé půli pak plnohodnotný dramatický muzikál má především krásnou hudbu Jana Kaňky a chytré, vtipné texty Tomáše Javorského. Jasná koncepce odlišení černobílého světa lidí a bronzového světa strojů dává inscenaci potřebný řád. Představení těží z unikátně řešeného prostoru Malé scény, z dobrého nazvučení, vkusných a funkčních projekcí Denisy Jurášové a Kryštofa Rozumka a velmi dobrých výkonů všech protagonistů. Jedná se o výrazný muzikálový zážitek, který potěší malé i velké a zaslouží si vaši návštěvu plzeňského divadla.“

Kryštof Petrásek, BROADWAYWORLD.COM, 12. ledna 2026

Muzikál

Lukáš Ondruš, Pavel Klimenda

Stanislava Topinková Fořtová, Natálie Dvořáková

Roman Krebs

Lucie Pragerová, Pavel Klimenda, Pavel Režný

SESTRA V AKCI

vtrhne do kláštera i do divadla

Alan Menken / Glenn Slater / Cheri a Bill Steinkellner

Český text **Pavel Bár** a **Lumír Olšovský**, režie **Lumír Olšovský**, hudební nastudování **Pavel Režný**, choreografie **Denisa Komarov Kubášová**, scéna **Ondřej Brýna**, kostýmy **Andrea Pavlovičová**
Premiéra 28. února 2026 na Nové scéně

Charlotte Režná

Muzikál

Božská muzikálová komedie plná humoru a nespoutané energie – takový je muzikál *Sestra v akci*, který na konci února zazáří na Nové scéně DJKT. Vychází ze známého stejnojmenného filmu s Whoopi Goldbergovou z roku 1992. „Ve filmu byla napravena jedna hříšnice. Věřím, že na každém našem představení jich dokážeme napravit mnohem více! Doufám, že se nám podaří vytvořit další mimořádně profesionální, energií nabitou muzikálovou inscenaci,“ říká režisér Lumír Olšovský a ke svým záměrům dodává: „Především bych si přál, aby si diváci přes všechnu tu obrovskou legraci uvědomili, jak mocná je síla přátelství a lásky.“

Muzikál *Sestra v akci* nabízí silný a dojemný příběh o přátelství, odvaze a nalezení sebe sama, byť samozřejmě zůstává především komedií. Našlo by se totiž lepší místo, kam ukrýt zhýralou zpěvačku nočního klubu Deloris Van Cartier před gangstery, než klášter? Vždyť jen samotné spojení klidného života řádových sester, vedených poněkud upjatou matkou představenou, s bohémskou a nezkroutnou Deloris musí zákonitě způsobit rozruch a zažité pořádky obrátit vzhůru nohama. Deloris však také vdechne nový život klášternímu sboru, který se stává novým lákadlem místních bohoslužeb. Právě jeho výstupy jsou pak klíčovým momentem jak filmové, tak divadelní verze *Sestry v akci* – producenti jevištní adaptace se ovšem na začátku příprav rozhodli neimitovat film, ale se záměrem vytvořit zcela nové, původní skladby oslovili skladatele a osminásobného držitele Oscara Alana Menkeny (*Krása a zvíře*, *Aladdin*, *Na vlásku* ad.) a jeho spolupracovníka, oceňovaného textaře Glenna Slatera (*Malá mořská víla*, *Škola rocku*). Diváci tedy v divadle neuslyší skladby z filmu, přesto se mají na co těšit.

„Hudba Alana Menkeny nabízí rozmanitou škálu různých stylů od klasičtější laděných muzikálových písní, přes songy s takřka sonheimovským nádechem až po strhující sborová čísla a samozřejmě nezaměnitelný groove diska, popu a soulu konce 70. let. Všechny tyto stylové odlišnosti budeme ctít a diváci se tak mohou těšit na pestrou hudební paletu a své oblíbené i nové tváře v polohách, které možná

leckoho překvapí,“ slibuje dirigent Pavel Režný, který má na starosti i hudební nastudování inscenace. Z hudby pochopitelně vychází také Denisa Komarov Kubášová, která v DJKT v minulosti vytvořila choreografie k muzikálům *Billy Elliot* nebo *My Fair Lady*: „Choreografie k *Sestře v akci* jsou pro mě nejen o rytmu, ale především o sdělování příběhu a vyjadřování obsahu textu. Ten je někdy s hudbou v kontrastu – vnitřní pocit má být jiný, než je melodie písně. Menkenova hudba je pro mě však velmi inspirující, plná úžasných rytmů a to vše se propisuje i do choreografií.“

První divadelní verze *Sestry v akci* spatřila světlo světa už v roce 2006 v kalifornské Pasadeně, finální podoba pak měla premiéru v londýnském West Endu v červnu 2009 a s dalšími dílčími úpravami i na Broadwayi o dva roky později. U nás se muzikál poprvé představil na jevišti Hudebního divadla Karlín v roce 2017, do Plzně však nyní míří v rozšířené instrumentaci pro téměř dvacetiletý orchestr a s novým českým textem Pavla Báry a Lumíra Olšovského. Novinka publiku pochopitelně nabídne také výpravnou podívanou – krejčovny DJKT připravují podle návrhů výtvarnice Andrey Pavlovičové na 230 kostýmů, například na závěrečnou scénu výstupu klášterního sboru spotřebovaly přes 200 metrů flitrové látky. Funkční a stylovou scénu Ondřeje Brýny s mnoha světelnými prvky pak propojí téměř tři čtvrtě kilometru elektrických kabelů.

Diváci se ovšem mohou těšit i na skvělé obsazení – kromě Charlotte Režné a Evy Staškovičové, alternujících hlavní roli Deloris, vystoupí v rolích jeptišek například Stanislava Topinková Fořtová, Soňa Hanzlíčková, hostující Ivana Andrllová, Andrea Holá nebo Viktorie Tandlerová. V malé roli sestry Marie Terezy se pak v muzikálu poprvé představí legenda plzeňské opery a zároveň někdejší členka Semaforu Lilka Ročáková. Policistu Eddieho alternují Pavel Klimenda a Josef Fečo, šéfa gangsterské bandy Curtise ztvární hostující držitel Ceny Thálie Marek Holý nebo plzeňský rodák a jeden z nejobsazovanějších pražských muzikálových herců Přemysl Pálek.

Pavel Bár

MUZIKÁL VZDAL HOLD LLOYDOVI WEBBEROVI

Koncert *Jsme muzikál! & ALW* se stal oslavou tvorby jednoho z nejvlivnějších skladatelů muzikálové historie. Diváci se během večera vydali na cestu světem Andrewa Lloyda Webbera – od ikonických melodii z *Evity*, *Koček* či *Jesus Christ Superstar* až po ukázky z titulů, které se na českých jevištích dosud neobjevily. Pod režijním vedením budoucí kmenové režisérky a dramaturgyně Gabriely Petrákové vznikl koncert, který nabídl téměř tři desítky hudebních čísel a potvrdil mimořádnou formu souboru. Velký divácký zájem navíc přinesl přidání čtvrtého představení 5. února. Plzeňský soubor tak znovu prokázal svou silnou pozici na mapě českého muzikálového divadla.

- 1 | Lukáš Ondruš
- 2 | Dušan Kraus
- 3 | Účinkující a tvůrčí tým koncertu *Jsme muzikál! & ALW*
- 4 | Pavel Klimenda, Natálie Dvořáková (Jesus Christ Superstar)
- 5 | Kateřina Chrenková, Soňa Hanzlíčková, Eva Staškovičová
- 6 | Lucie Praegerová, Natálie Dvořáková

Muzikál

MY FAIR LADY A JESUS CHRIST SUPERSTAR SE LOUČÍ SE SEZÓNOU

Chcete se ještě nechat unést písněmi jako *Chtěla bych tančit jen* nebo *Jen se těš* či legendárními hity z rockového muzikálu *Jesus Christ Superstar*? Pak zbystřete – obě inscenace čekají na začátku dubna poslední reprízy této sezóny. Muzikál *My Fair Lady* se na jeviště vrátí už jen třikrát, zatímco *Jesus Christ Superstar* nabídne divákům v průběhu Velikonoc šest posledních večerů. Kdo je ještě neviděl – nebo si je chce vychutnat znovu – má poslední příležitost.

PLZEŇSKÝ DRACULA MÁ VLASTNÍ CD!

Muzikál přichází se svým třetím albem – tentokrát s výběrem písní z legendárního *Draculy*. Plzeňské divadlo, jako první česká mimopražská scéna oprávněná tento ikonický titul uvádět, natočilo 23 skladeb v rozšířené orchestrální instrumentaci Kryštofa Marka. Slavnostní křest CD se uskutečnil 14. prosince ve foyer Nové scény za účasti hostů, partnerů a sponzorů projektu. Album připomíná mimořádný úspěch inscenace a umožňuje, aby plzeňský *Dracula* žil dál i mimo jeviště – doma u diváků. CD za 590 korun je k zakoupení v pokladně předprodeje DJKT i ve foyer Nové scény před představeními.

VIP VSTUPENKY NA MAMMA MIA! VÝJIMEČNÝ VEČER SE VŠÍM VŠUDY

Chcete červnové open-air *Mamma Mia!* nejen vidět, ale i prožít naplno? VIP vstupenky nejsou jen o lepším místě k sezení, ale především o pocitu výjimečnosti, který vás obklopí ještě před prvními tóny písní legendární skupiny ABBA. Součástí výhod je také doplňkový program a setkání s účinkujícími. Muzikál *Mamma Mia!* zazní během jubilejního ročníku Noci s operou ve třech termínech, 25., 26. a 27. června – a díky VIP vstupence se tento letní večer promění v zážitek, který bude patřit jen vám. VIP vstupenky jsou k dostání výhradně v pokladně předprodeje DJKT.

OCENĚNÁ REBECCA

Tajuplná *Rebecca* slaví mimořádný úspěch v hodnocení divadelního portálu i-divadlo.cz. V redakční volbě uplynulé sezóny zaznamenal tento krimi-muzikál výjimečné ocenění – zvítězil totiž ve všech třech hlavních kategoriích v oblasti muzikálu. *Rebecca* v nastudování režiséra Lumíra Olšovského se stala nejlepším inscenací roku a zároveň přinesla ocenění za nejlepší ženský herecký výkon Markétě Peškové za roli paní Danversové i za nejlepší mužský herecký výkon Janu Křížovi v roli Maxima de Wintera. Úspěch inscenace potvrdili také samotní diváci: *Rebecca* obsadila první místo v divácké anketě nejen v kategorii muzikál, ale i v celkovém hodnocení napříč všemi žánry. Mysteriózní krimi-muzikál tak zaujal jak odbornou porotu, tak publikum a stal se jedním z nejvýraznějších inscenačních počinů uplynulé divadelní sezóny.

Jaroslav Matějka a Martin Stránský putují světem jako JAKUB A JEHO PÁN

Milan Kundera

Režie **Adam Doležal**, dramaturgie **Klára Špičková**, výprava **Agnieszka Pátá-Oldak**
Premiéra 13. prosince 2025 ve Velkém divadle

Martin Stránský a Jaroslav Matějka

Soubor činohry zařadil do svého repertoáru skeptickou komedii Milana Kundery *Jakub a jeho pán*. Svou humornou hrou vzdal Kundera poctu jedné z největších rozkoší: rozkoši z vyprávění. Putování plebejského sluhy Jakuba a jeho pána, pěšky a bez koní, přináší divákům milostné dovádění, intriky a příběh jednoho velkého přátelství. V hlavních rolích mohou diváci vidět Martina Stránského a Jaroslava Matějku.

Činohra

Martine, Jardo, jaký je váš vztah k Milanovi Kunderovi?

Martin: Dobrý, já mám Kunderu rád. Je to vlastně podruhé, co se setkávám s touto hrou. Dokonce tady v Plzni. Ale přiznávám, že moje osobní zkušenost je spíš s jeho knížkami.

Jarda: Měl jsem možnost se s ním setkat v Paříži, kde jsme hráli, ještě s Městským divadlem Brno *Jakuba a jeho pána*. Kundera nás navštívil po představení. Proti nám stál milý, usměvavý pán, který byl nadšen z představení, a na mě působil jako člověk, který je především nadšený ze života. To se mi na něm nejvíce líbilo. Tak to je má zkušenost s Kunderou.

Věříte i dnes na velké mužské přátelství?

Martin: No určitě, bez toho by to nešlo. Nemít správného kamaráda na život a na smrt, to by byl hrozně smutný život.

Jarda: Věřím v něj i dnes, i včera. A zítra? To je právě psáno tam nahoře.

Jaroslav Matějka

Michal Štěrba, Matyáš Darnady

Jana Ondrušková

„Do hlavních rolí sluhy Jakuba a jeho Pána režisér obsadil Jaroslava Matějku a Martina Stránského, které je během představení zkrátka radost sledovat. [...] Oba účinkující se pyšní vynikající partnerskou souhrou, přesným timingem, uměřeným herectvím bez zbytečné exprese a umějí se blýsknout i drobnými improvizacemi reagujícími na dění v sále (hned dvakrát se tak skvěle vypořádali s diváckou nekázní v podobě zvonících mobilů), aniž by jejich verbální kočkování sklouzlo do neúnosně estrádní podoby.“

Vojtěch Voska, DIVADELNÍ.NET, 13. ledna 2025

Jan Malěř, Martin Stránský

DOGVILLE: filmová alegorie vstupuje na jeviště

Lars von Trier

Dramatizace **Christian Lollike**, překlad **Michaela Weberová**, režie **Natália Deáková**, dramaturgie **Marie Špalová**, scéna **Matěj Sýkora**, kostýmy **Jana Smetanová**, hudba **Jakub Kudláč**
Premiéra 7. března 2026 ve Velkém divadle

Zuzana Ščerbová

Když měl v roce 2003 premiéru film Larse von Triera *Dogville*, vzbudil okamžitě mimořádnou pozornost – a to nejen svým provokativním příběhem, ale především formou. Minimalistické městečko bez zdí, domy vyznačené pouze křídou na podlaze, rekvizity redukované na náznak a vyprávění, které se zcela otevřeně hlásí k divadelní stylizaci. Film, který vypadá jako divadlo, a přesto dokáže využívat možnosti kamery tak přesně, že vzniká svěbytný, zneklidňující zážitek. Nyní se *Dogville* vrací tam, odkud jeho forma symbolicky vychází – na divadelní jeviště.

Lars von Trier patří k nejvýraznějším a zároveň nejkontroverznějším osobnostem současné evropské kinematografie. Autor, který nikdy neusiloval o divácký komfort, ale o konfrontaci. Jeho filmy opakovaně otvírají otázky viny, morálky, oběti, moci a manipulace – a činí tak způsobem, který nutí diváka zpochybňovat vlastní soudy. *Dogville* zaujímá v jeho tvorbě výjimečné místo. Je součástí takzvané „americké trilogie“ a funguje jako nemilosrdná alegorie společnosti, která se navenek zaklíná hodnotami solidarity a lidskosti, avšak ve chvíli, kdy získá převahu, je schopná krutosti bez hranic.

Příběh Grace, ženy na útěku, která nachází útočiště v malém horském městečku, se postupně proměňuje v morální experiment. Obyvatelé *Dogville* nejprve pomáhají, poté požadují protislužby, až se jejich vstřícnost nenápadně přelije ve vydírání, ponížení a násilí. Trier s chirurgickou přesností odhaluje, jak se z dobra stává nástroj moci a jak snadno lze morálku přizpůsobit vlastnímu prospěchu.

Divadelní adaptaci filmu vytvořil dánský dramatik Christian Lollike, autor známý svou schopností otevírat politická a etická témata bez zjednodušování a bez laciných odpovědí. Ve své předmluvě k adaptaci píše: „*Dogville* je

podle mého názoru jedno z největších děl v historii filmu. Jeho děj je mírně řečeno děsivý a forma nanejdůležitější originální. Přichází totiž s dětsky hravým a výsostně divadelním ztvárněním. První otázkou tedy je: může taková forma vyprávění fungovat stejně originálně i na divadelní scéně – nebo spočívá ona jedinečnost filmu právě v setkání mezi divadelním pojetím a kamerou?“

Lollike však tuto otázku neklade proto, aby na ni odpověděl teoreticky. Naopak – jeho adaptace je výzvou pro divadlo samotné. Jak s tímto materiálem naložit, aniž by šlo o pouhou nápodobu filmu? Jak využít faktu, že divadlo pracuje s živou přítomností diváka? Jak převést scény, které ve filmu stojí na subjektivním pohledu kamery a rytmu střihu, do čistě jevištní řeči?

„Hlavním cílem tedy krátce řečeno bylo odpoutat text od filmu – tak aby divadelní režisér mohl vytvořit svou vlastní originální verzi *Dogville*,“ píše Lollike a zdůrazňuje, že hra sice vychází z filmového scénáře, ale využívá i dřívější verze textu a fragmenty, které se do finální podoby filmu nedostaly. Divadelní *Dogville* tak není kopií známého díla, ale jeho novým čtením.

Hrají **Zuzana Ščerbová, Martin Stránský, Jaroslav Matějka, Monika Šváblová, Jana Kubátová, Matyáš Darnady, Zdeněk Hruška** a další

Tvůrci nové plzeňské inscenace interpretují *Dogville* především jako archetypální sázku mezi dobrem a zlem. Sázku o to, zda jsou lidé ve své podstatě dobří, nebo zda je jejich morálka pouze křehkou konstrukcí, která se hroutí ve chvíli, kdy získají převahu. Grace vstupuje do *Dogville* s vírou v lidskost, odpuštění a empatii. Obyvatelé městečka jí tuto víru zpočátku potvrzují – a právě proto je jejich pozdější proměna o to děsivější.

Dogville se v tomto čtení stává experimentálním pokusem. Místem, kde se testuje, jak daleko lze zajít, když jsou činy ospravedlňovány strachem, potřebou přežití nebo pocitem, že „to přece dělají všichni“. Sázka mezi dobrem a zlem se neodehrává někde v abstraktním metafyzickém prostoru, ale přímo před našima očima – v drobných každodenních

rozhodnutích, v mlčení, v přihlížení, v ochotě přivřít oči. Právě v tom spočívá i mimořádná aktuálnost *Dogville*. Témata moci, kolektivní viny, zneužívání slabších a relativizace morálních hodnot nejsou vzdálenou alegorií, ale součástí současného světa. *Dogville* není příběhem o „špatných lidech“, ale o společnosti, která si své činy dokáže kdykoli vysvětlit jako nutné, rozumné nebo nevyhnutelné. Znepokojivé paralely s dnešním světem nabízí *Dogville* především ve způsobu, jakým zachycuje postupnou normalizaci bezpráví. Jednání obyvatel městečka není motivováno otevřenou krutostí, ale racionálními argumenty: ochranou komunity, nutností reagovat na okolnosti, snahou zachovat řád. Každý další krok je zdůvodněn jako rozumný a nevyhnutelný, až se z výjimečných opatření stane norma. *Dogville* tak přesně pojmenovává mechanismus, kdy se etické hranice neposouvají násilně, ale nenápadně – skrze jazyk pragmatismu a kolektivního souhlasu.

Zároveň ukazuje, jak křehká je solidarita ve chvíli, kdy se stane podmíněnou. Pomoc a přijetí jsou v *Dogville* vnímány jako transakce, jejichž „cena“ se časem zvyšuje, a odpovědnost se rozplývá v anonymním „my“. Strach z vnější hrozby legitimizuje stále tvrdší zacházení a vytváří oběť, do níž si společnost projektuje vlastní viny i potřebu morální nadřazenosti. Právě v tom spočívá aktuálnost *Dogville*: nepopisuje výjimečné zlo, ale běžné společenské mechanismy, které se znovu a znovu objevují všude tam, kde je lidská důstojnost podřízena pohodlí většiny.

Dogville je inscenací, která se nebojí klást nepříjemné otázky a odmítá nabídnout jednoduché odpovědi. Zároveň však pracuje s divadelní hravostí a groteskností, která se projeví mimo jiné i v hudební složce. Živou kapelu tvoří samotní členové hereckého souboru, čímž se hudba stává organickou součástí jevištního světa. Není pouhým doprovodem, ale aktivním komentářem dění: zesiluje napětí, podtrhuje absurditu situací a vytváří kontrast mezi zdánlivou lehkostí formy a tíhou obsahu. Groteskní nadhled ve výsledku umožňuje divákovi porozumět mechanismům moci a manipulace s ještě větší ostroší.

Inscenace *Dogville* nabízí silný emocionální zážitek a vybízí k zamyšlení nad tím, jaké sázky mezi dobrem a zlem se odehrávají v našem vlastním světě.

Marie Špalová

HEDA poznává, že bezmoc je strašnější než smrt

Henrik Ibsen / Dana Hlaváčová

Předloha **Henrik Ibsen**, adaptace a dramaturgie **Dana Hlaváčová**, režie a hudba **Gabriela Gabašová**, scéna **Michal Spratek**, kostýmy **Barbora Klenová**, videoprojekce **Alžběta Huclová**
Premiéra 21. března 2026 na Malé scéně

Jana Ondrušková

Činohra

Henrik Ibsen (1828–1906), světoznámý norský dramatik, největší duch norské literatury 19. století, jeden z otců moderního divadla... Ale také taktik, který dosáhl toho, aby byly jeho slabosti považovány za vedlejší produkt génia, a tudíž přednosti. Důmyslný obchodník formující obraz vlastní osobnosti do podoby mýtické sfingy opředené tajemstvím. A v neposlední řadě složitý člověk vedoucí celoživotní souboj především sám se sebou samým. Jako autor proslul tím, s jakou nemilosrdností nahlížel pod uhlazený povrch měšťácké společnosti a jak výstižně dokázal postihnout dění své doby.

Hedu Gablerovou (1890) píše v momentu, kdy má za sebou *Dům loutek* neboli *Noru*, *Přízraky* či *Divokou kachnu* a je mistrem psychologického rodinného dramatu s přesahy k širším tématům. Tehdejší diváci vnímali postavu Hedy jako „živý skandál“ Ibsenova světa. Jako ženu, pro kterou společnost nemá přijatelnou roli, a proto získává moc jen manipulací a destrukcí, s níž působí i vůči sobě. Stejně jako sám Ibsen, jenž se stal outsiderem vlastní země a rodinného ideálu, naráží též hlavní hrdinka na limity prostředí, které nedokáže pojmout její ambice, touhu po svobodě ani strach ze zmařeného života. Heda, dcera slavného generála Gablera, se po návratu z líbánek ocitá v dusivé realitě manželství s ambiciózním, ale poněkud fádním badatelem Tesmanem. Coby příslušnice skomírající aristokratické vrstvy se marně pokouší o revoltu vůči své minulosti i dávným rozhodnutím. Touží po vzrušení, moci a pocitu kontroly nad životy druhých. Když se v jejím okolí znovu objeví nadaný, ale sebedestruktivní spisovatel Løvborg a s ním i dávná přítelkyně Thea, rozpoutá Heda nebezpečnou hru. Závist poháněná strachem postupně ničí vše, co by ji mohlo zachránit od nevyhnutelné tragédie, do níž žene jak sebe, tak druhé.

Hrají **Jana Ondrušková, Veronika Pichlerová, Libor Stach, Petr Urban, Michal Štěřba, Apolena Veldová**

Ibsenův psychologický portrét ženy uvězněné mezi společenskými očekáváními a touhou po vlastní svobodě se stal impulsem pro novou adaptaci nesoucí název *Heda*. Za textem vzniklým exkluzivně pro Divadlo J. K. Tyla stojí Dana Hlaváčová, která je od ledna novou tváří dramaturgického týmu činohry DJKT.

Dano, jsi nejen dramaturgyní, ale i autorkou současné adaptace Ibsenovy Hedy. Který moment příběhu byl pro tebe stěžejní pro to, že ses rozhodla o Hedě vyprávět znovu?

Stěžejní nebyl jeden konkrétní moment, ale celková pozice titulní (anti)hrdinky. Ženy kontroverzní, plné rozporů, nahlížené především skrze pohledy svého okolí. Niterné procesy za jejími jen těžko pochopitelnými činy zůstávají pouze tušeny. Ibsen totiž přesně dávkuje, kolik nám toho sama o sobě prozradí, schválně ji halí tajemstvím, a navíc ji utváří tak, aby fungovala i jako symbol člověka uvízlého mezi dvěma epochami – již mrtvou velikostí romantismu a pragmatismem moderního pokroku. To vše mne burcovalo k otázkám, co se stane, když ony vrstvy odhurneme? Co s sebou přináší, když se rozhodneme vnímat ji čistě jako Hedu Gablerovou, tedy dceru snažící se dostat odkazu svého otce, k čemuž nás ostatně vede názvem své hry Ibsen? Jaká je jako Heda Tesmanová, žena lapená v manželství, které ji neuspokojuje? A kým zůstane, když se z ní stane prostě „jen“ Heda?

Zaujal mne tedy onen princip zprostředkovanosti, který prohlubuje distanc a ztěžuje nacíťení se na ni. Pokusila jsem se její vlastní hledisko předsadit těm ostatním, dát jí oproti Ibsenovi více prostoru a zároveň zproblematizovat také zbylé charaktery, aby byly srozumitelné i bez hluboké znalosti konvencí konce 19. století, a naopak živoucí jako obrazy lidí dnešní doby.

Barbora Klenová, Dana Hlaváčová, Michal Spratek, Gabriela Gabašová

Jaký je tvůj vztah k Ibsenovi?

Samozřejmě také zprostředkovaný. Stále se s ním ještě seznamuji skrze překlady a inscenace jeho her, ale i životopisné publikace. Obdivuji, jak progresivní na svou dobu byl, do jakého fokusu na detail ve svých textech šel a jak komplexně dokázal vyjít lidské povahy, přičemž neopomíjel provázanost roviny veřejné s osobní. Pokud mám jmenovat konkrétní tvůrce, kteří mi otevřeli nevšední pohled na Ibsena a jeho dílo, je to v českém prostředí jednoznačně režisér Jan Nebeský. Zásadní pro mě bylo i setkání s inscenací *Hedda Gabler* (2006) německého režiséra Thomase Ostermeiera, kterou se zcela odklonil od zaběhlé tradice inscenování tohoto textu na německých scénách a zbořil pietu „dobové věrnosti“. Nejčerstvější divácký zážitek si v sobě nesu z loňského října, kdy jsem ve Valencii zhlédla světovou premiéru španělské opery *Enemigo del pueblo*, kterou napsal soudobý skladatel Francisco Coll, vycházel přitom z Ibsenova *Nepřítele lidu*. Fascinovalo mě, s jakou důmyslností v hudbě propojil španělský temperament a mrazivý ráz severského dramatu.

Mohla bys nám přiblížit režijně-dramaturgickou vizi Hedy vašeho inscenačního týmu i ve scénografii?

Naše Heda se ze všeho nejvíc děsí průměrnosti, ráda by byla božskou Artemidou, ale místo toho se sama stává lovnou zvěří. Obětí sebe a svých chybných rozhodnutí, která ji nevedou k vytoužené svobodě, ale k bezmoci. Základem konceptu je proto střet oněch protichůdných sil a postupné rozkrývání Hedina vnitřního světa. Svůj význam má v našem vidění tělesnost, přírodní prvky, ale

i odkazy na skandinávskou kulturu a mytologii. Kostýmy odrážejí charakterové rysy postav a jejich vývoj. Kombinace současného designu s odkazy na tradiční materiály a nordický folklór zvyrazňuje, že i dnešek nutně vychází z minulosti. Scénografie v podobě rozestavěného torza domácího interiéru zařízeného dle posledních trendů evokuje past z vyřčených, ale nikdy nedokončených slibů.

S režisérkou inscenace Gabrielou Gabašovou jsi již pracovala? Jak se znáte? Mohla bys nás zasvětit do fungování vašeho tvůrčího tandemu?

S Gabrielou se známe z našich studií na pražské DAMU. I díky ní jsem se začala věnovat divadelní dramaturgii, když mě oslovila s nabídkou, abych se dramaturgicky podílela na její bakalářské inscenaci existenciální hry Jean-Paula Sarrtra *S vyloučením veřejnosti*. Co se týče tvůrčího procesu, bez jasně rozdělených rolí se neobejdeme. Snažíme se ale fungovat maximálně rovnocenně, a to jak v rámci režijně-dramaturgického tandemu, tak celého inscenačního týmu. V praxi to tedy vypadá tak, že já sice píšu text a dbám o myšlenkovou provázanost celku, zároveň však vítám a beru v potaz impulzy ze strany režie, scénografie a kostýmů. V přípravné fázi si všichni mluvíme do všeho, pak každý odvede kus své práce, kterou opět společně prodiskutujeme, a následně si už každý hlídá to, co daná profese přináší. Do poslední chvíle ovšem tvoříme v úzkém kontaktu – bez toho by to nešlo.

Děkuji za rozhovor.

Klára Špičková

Činohra

TEMNOTA, OBRAZ A EMOCE: NA VĚTRNÉ HŮRCE Z POHLEDU KRITIKY

Divadelní noviny se v říjnovém čísle věnovaly inscenaci *Na větrné hůrce*. Kritička Jana Machalická vyzdvihuje režijní práci Jakuba Šmída, jeho výrazné výtvarné cítění, práci se světlem, hudbou i symbolikou a schopnost proměnit slavný román Emily Brontëové v živé, současné divadlo. Silně rezonuje i herecké obsazení: „Klára Kuchínková z původní polohy dychtivé a nespoutané mladé dívky se uvěřitelně proměňuje v mladou ženu, která se vlastním rozhodnutím stravuje, ale nedokáže ho změnit. Je zkázonosná, ale zároveň plná neklidu a vnitřně se sužuje. Mladá Cate je nejdřív dětsky naivní, a pak přirozeně nachází svou sílu. Heathcliff je postava složitá, rozpolcená, která propadá temnotě a žádné světlo nenachází. Matyáš Darnady dokázal všechen vztek, zlobu a násilnost své postavy vyjádřit přímočaře a přesvědčivě, a přitom v jeho jednání cítíme zoufalství a emoce, které nedokáže projevit, takže se nutně musí navenek jevit jako citový mrzák.“ Inscenace je podle recenze především výpovědí o temných koutech lidské duše, o destruktivní síle zla a nemožnosti snadného smíření. Temnota zůstává až do závěru – a právě tím je plzeňská *Větrná hůrka* působivá.

Matyáš Darnady, Klára Kuchínková

ŠEST POSLEDNÍCH VEČERŮ S VTIPEM A APOLENOU VELDOVOU

Americké drama *Vtip* se vám nenápadně dostane pod kůži. Už při vstupu do sálu vás vtáhne netradiční uspořádání hlediště, minimalistická scéna a projekce textů. Vážné téma nemoci tu ale není tíhou, spíš výzvou. Díky mimořádnému výkonu Apoleny Veldové se mění v hluboce lidský, místy překvapivě vtipný zážitek. Jedna z divaček na i-divadlo.cz píše, že obavy z vážnosti se ukázaly jako zbytečné – že by *Vtip* chtěla vidět znovu. Příležitostí jí ani vám ale už mnoho nezbývá. Z původně patnácti repríz zbývá odehrát už pouhých šest. Pokud nechcete přijít o inscenaci, o které se bude mluvit ještě dlouho – a o roztomile dojemnou pohádku o králíčkovi v podání Moniky Švábové – je nejvyšší čas přijít.

Monika Švábová, Apolena Veldová

NAHLÉDNĚTE S NÁMI DO ZÁKULISÍ INSCENACÍ DOGVILLE A HEDA

Březen přinese několik příležitostí k zajímavým setkáním. Čeká nás totiž premiéra jevištního zpracování slavného dánského filmu *Dogville* a o několik dnů později také premiéra *Hedy*, volné adaptace na motivy známé hry Henrika Ibsena. Srdečně vás proto zveme na Setkání před premiérou – neformální společenské podvečery s herci a tvůrci, během nichž se dozvíte zajímavosti o vzniku nových inscenací. Setkání k inscenaci *Dogville* se uskuteční 5. března od 18.00 ve foyer Malé scény, setkání k inscenaci *Heda* pak o čtrnáct dní později, tedy 19. března, na stejném místě. Přijďte se potkat s těmi, kteří stojí na jevišti i za vznikem samotných inscenací.

TAMERLÁN „božského Čecha“ ovládl Velké jeviště

Josef Mysliveček

Libreto **Agostino Piovene**, hudební nastudování **Vojtěch Spurný**, režie a scéna **Rocc**,
kostýmy **Belinda Radulović**
Premiéra 31. ledna 2026 ve Velkém divadle

Divadlo připravilo pro operní fanoušky mimořádnou událost. V sobotu 31. ledna 2026 zazněl ve Velkém divadle poprvé *Tamerlán* Josefa Myslivečka – a vůbec poprvé se tak plzeňskému publikum představil i tento významný český skladatel 18. století, v tehdejší Itálii proslulý jako „Il Boemo“. Dílo, které patřilo k největším operním hitům své doby, nabídlo silný příběh střetu moci, cti a vášně mezi vítězným Tamerlánem a poraženým sultánem Bajazidem. V titulní roli zaujal kontratenorista Vojtěch Pelka. Inscenace v režii Rocca a hudebním nastudování Vojtěch Spurného se v květnu 2026 představí také na prestižním festivalu Musica Bayreuth.

Šimon Vanžura, Barbora de Nunes-Cambráia, Vojtěch Pelka

Pavla Radostová, Josef Kovačič

Eva Benett, Vojtěch Pelka

sbor opery DJKT

Pavla Radostová

Šimon Vanžura, Marie Šimůnková

Zahod'te předsudky a přijďte se podívat na Tamerlána

Rozhovor s Vojtěchem Pelkou

Kontratenorista Vojtěch Pelka patří k nejvýraznějším osobnostem nastupující operní generace a zároveň k průkopníkům kontratenorového oboru v České republice. Na plzeňském jevišti se už představil v Monteverdiho *Korunovaci Poppey* i *Orfeovi*, nyní se však vrací v mimořádně náročné titulní roli Tamerlána v opeře Josefa Myslivečka. Setkání s hudbou českého skladatele evropského formátu, role psaná pro slavného kastráta a otázka autenticity vysokého mužského hlasu dnes – to vše otevírá rozhovor o cestě mladého pěvce, který se nebojí velkých výzev.

V našem divadle ses už představil v roli Nerona v *Korunovaci Poppey* a také v inscenaci Monteverdiho *Orfea*. Jak na tyto spolupráce vzpomínáš?

Na obě inscenace vzpomínám se značnou nostalgií, avšak každá z nich má pro mě jiný emoční náboj. Opera *Orfeo* byla moje první divadelní zkušenost, která mě připravila do dalších let na jevišti. Byl to pro mě doslova křest ohněm, protože jsem tehdy musel nastudovat hned čtyřroli – Pastore, Speranza, Proserpina a Eco. Monteverdiho opera není jednoduchá a pro začínajícího mladého pěvce bez zkušeností to platí dvojnásob. Bylo to náročné období, které mi ale přineslo mnoho zkušeností, jež zůročuji dodnes. Velkým překvapením pro mě bylo obsazení do hlavní role Nerona v *Korunovaci Poppey*. Byla to pro mě sice čtvrtá inscenace v pořadí, avšak stále mi bylo teprve dvacet let. Vzpomínám si, jak jsem vše vnímal jinak než v prvních chvílích na jevišti – tréma byla menší a zkušeností bylo více. Přiznám se ale, že současnost si užívám mnohem více, a to díky nadhledu získanému věkem a sebejistotě, kterou osm aktivních let na jevišti přináší.

Máš široký repertoárový záběr, zpíváš baroko, klasicismus, raný romantismus, současnou hudbu i folklor. Ve kterém období či stylu se cítíš nejvíc doma?

Miluji rozmanitost; myslím, že umělec by se měl občas utrhnout ze zaběhlých kolejí a odskočit si k jinému repertoáru či stylu. Mé hudební kořeny tkví v moravském folklóru. Jako rodák ze Zlína jsem k němu měl blízko – tančil jsem, hrál v cimbálce, ale hlavně zpíval. Když jsem si oblékl kroj, byla to pro mě srdeční záležitost, vnímal jsem ho jako svůj vůbec první divadelní kostým.

Samozřejmě jsem si jako teenager s hudebním sluchem zkusil i pop, ale srdce mě táhlo zpět k vážné hudbě. Kolem čtrnácti let jsem přestal opeře vzdorovat, přijal ji a naštěstí se do ní i hluboce zamiloval. Zpočátku jsem si myslel, že mým údělem bude jen baroko. Časem jsem ale zjistil, že repertoár kastrátů je obrovsky široký a kleneme jím oblouk od staré hudby až po současnost – vyjma romantismu, který je u nás obecnstvu nejznámější.

Každé hudební období nabízí jiný pohled na emoce a děj, je odrazem tehdejší společnosti a kultury. Vždy se snažím do skladby maximálně ponořit a vizualizovat si život té konkrétní doby se vši jeho krásou i špatnostmi. Jsem sice velký nadšenec do 18. století, které je mému srdci nejbližší, ale díky rozsáhlému repertoáru si mohu plnit i jiné hudební sny. Ve 20. století a soudobé hudbě mě baví ta absolutní volnost – mohu si hrát s hlasem, zpívat česky a používat výrazové prvky, které by v přísné klasice neprošly.

Jaké je tvoje setkání s Myslivečkovým *Tamerlánem*? Jsi asi první kontratenorista, který tuto roli ve zřídka uváděné opeře zpívá.

Josefa Myslivečka, jeho umění, tvorbu i životní cestu jsem vždy hluboce obdivoval. Jeho rozhodnutí stát se skladatelem je pro mě nesmírně inspirující. Byl jedním z nejúspěšnějších autorů své doby a my bychom na něj měli být jako Češi náležitě hrdí. Vždyť pro neznámého skladatele z Prahy bylo takřka nemožné obstát mezi italskou elitou, a on to přesto dokázal. I když jeho život nebyl dlouhý a závěr připomínal spíše tragédii, v jeho hudbě slyšíme štěstí, zápal a obrovský životní náboj. Je jedním z těch tvůrců, kteří vás dokážou nabudit, rozplakat, dojmout či uvrhnout do melancholie. V čem ale vidím jeho největší sílu? Řekl bych, že v neskutečném temporytmu a energii, kterou jeho dílo pulzuje.

Je pro mě nesmírnou ctí připsat si v době velkého boomu kontratenorů toto prvenství. Vnímám zde určitý průsečík

mezi jeho cestou za kariérou a mou snahou prosadit se jako český kontratenor. Chci světu ukázat, že i u nás můžeme tento obor rozvíjet na světové úrovni a usilovat o maximální autenticitu v interpretaci hudby kastrátů.

Samotná role Tamerlána je extrémně náročná jak pěvecky, tak dramaticky. Byla napsána přímo na tělo slavnému kastrátovi Giuseppemu Millicovi, přezdívanému „Il Moscovita“. Tento Myslivečkův blízký přítel vynikal hlubokým citem a dramatickým výrazem, díky čemuž byl i ideálním interpretem Gluckových reformních oper. Sám jsem zpíval Gluckova Parida a Orfea, a ačkoliv jde o jiné hudební pojetí, obě role spojuje nutnost pěvecké bravury, dramatickosti a dokonalé dechové techniky, kterou Millico bezpochyby ovládal.

Co bys vzkázal divákům, kterým vysoký hlas připadá pro mužské postavy nepřirozený?

Vzkázal bych jim, že se rozhodně není čeho bát. Ačkoliv si mnozí myslí, že jde o novodobý výstřelek, kontratenoři jsou tu s námi už od středověku. Zpívali duchovní hudbu, gregoriánské chorály a svou tradici si udrželi i v renesanci; dalo by se říct, že jsme byli přímými předchůdci kastrátů. Dříve navíc neexistovalo tak přísné dělení hlasových oborů, takže si spousta tenoristů do kontratenorové polohy běžně odsakovala.

V baroku jsme dokonce stáli na jevišti bok po boku s kastráty. Ti nás však časem vytlačili. Krutý zákrok, který podstupovali, vytvořil z jejich těl dokonalý nástroj s unikátní rezonancí a dispozicemi, kterému přirozený hlas nejen kontratenorů v té době jen těžko konkuroval. Kontratenoři se tak stáhli do ústraní, především k duchovní hudbě v Anglii. Tam naše tradice přečkala až do 20. století, kdy nás skladatelé jako Benjamin Britten a vzrůstající zájem o starou hudbu vrátili zpět na výsluní.

Dnes se s jistotou ujímáme nástupnictví po kastrátech a snažíme se jejich fascinující svět znovu oživit. Díky hlubšímu poznání lidského hlasu a neustálému zdokonalování pěvecké techniky se našim předchůdcům snažíme co nejvíce vyrovnat. Nejde totiž jen o to, aby muž zpíval vysoko, ale aby zpíval krásně, barevně, zvukně a přirozeně. Proto zahod'te předsudky a přijďte se podívat na *Tamerlána*. Věřím, že jakmile zvládnete prvotní překvapení, tento obor si zamilujete.

Děkuji za rozhovor.

Vojtěch Frank

PSOHLAVCI: příběh o hrdosti, která bolí

Karel Kovařovic

Libreto **Karel Šípek**, hudební nastudování **Jiří Štrunc**, režie a scéna **Martin Otava**, kostýmy **Andrea Pavlovičová**
Premiéra 18. dubna 2026 ve Velkém divadle

Opera *Psohlavci* Karla Kovařovice se na plzeňské jeviště vrací po více než 60 letech. O tom, proč má smysl ji dnes znovu uvádět, co v ní rezonuje s přítomností a proč není dobré dívat se na Kozinu a Lamingera černobíle, jsme si povídali s ředitelem divadla a režisérem inscenace Martinem Otavou.

Když se řeknou *Psohlavci*, většině lidí se vybaví Jirásek, Chodsko a silný národní mýtus. Co vás na tom příběhu osobně nejvíc přitahuje?

Pro mě to není jen „učebnicová“ historie. Já mám s operou *Psohlavci* velmi osobní zkušenost. Viděl jsem ji jako malý kluk – bylo mi asi pět let – v Národním divadle, kde můj dědeček Zdeněk Otava slavil pětadesátiny, se konalo se na jeho počest benefiční představení, kde zpíval roli Lamingera. Pamatuju si atmosféru, dramatickosti, napětí. Samozřejmě to tehdy byla tradiční inscenace, ale ten příběh ve mně zůstal. Možná právě proto mě dnes zajímá mnohem víc než jako obrozenecký román.

Takže vás nezajímá jen heroický obraz Chodů jako utlačované části českého národa?

Právě naopak. Dnes mi přijde důležité se na konflikt dívat bez dobové idealizace. Příběh Chodů je fascinující, ale není černobílý. Chodové měli historická královská privilegia, počínaje prvním od krále Jana Lucemburského, v celkovém počtu 24. Na rozdíl od ostatních poddaných českého

Opera

království měli Chodové zvláštní výsady ve formě možnosti lovit zvěř, těžit dřevo, mít samosprávu a nepracovat na „panském“, podřízení byli pak přímo českému králi. Tato privilegia se týkala celkem jedenácti obcí včetně obce Újezd, kde žil jeden z vůdců pozdějšího povstání Jan Sladký zvaný Kozina. Chodové tak byli historicky, celkem 368 let, relativně svobodní v porovnání s jinými poddanými Českého království a také si užívali statutu výjimečnosti. Po Bílé hoře se však zásadně změnila geopolitická poměry. Vzpurná česká šlechta byla nahrazována německou, loajální císaři, která se začala usídlovat na českém území. Začalo se s modernizováním a profesionalizováním císařského vojska a nebylo již potřeba lokálních obránců hranic, kteří střežili obchodní stezky a informovali krále o pohybu cizích vojsk u hranic Českého království. Chodové se však odmítali smířit s tím, že jejich role už není potřebná a že by se měli podřítit stejnému zacházení jako běžní poddaní císaře. To je strašně silné téma i dnes: kdy končí historické právo a kde začíná realita přítomnosti?

To se dotýká i postavy Lamingera, která bývá historicky vnímána jako jednoznačný padouch.

Ano, a právě to mě zajímá. Laminger není jen „zlý Němec“. On dostal panství za zásluhy vůči císaři, měl ho spravovat, rozvíjet, hospodařit. Jenže dostal k tomu lid, který na tom panství vlastně neměl povinnost pracovat. Z jeho pohledu je to absurdní situace. Laminger je v podstatě v právu – stejně jako Chodové jsou v právu ze svého historického hlediska za dlouhodobé zásluhy vůči Českému království. A z toho vzniká konflikt, který nemá dobré řešení. Pro mě je to příběh o dvou pravdách, které se střetnou tak silně, že nakonec musí přijít tragické vyústění.

Jak se tohle přemýšlení promítá do inscenačního pojetí? Držíte se historického realismu?

Scéna je stylizovaná, minimalistická, spíš symbolická než realistická. Nesnažíme se rekonstruovat Chodsko v 17. století, ale vytvořit dramatický prostor napětí. Vše je v pohybu, včetně scénografie, nic není statické – stejně jako dějiny. Historickou konkrétností se spíše inspiřují kostýmy, i když ty také nebudou věrnou kopií historických krojů. Necháváme se prostředím inspirovat a vytváříme stylizovaný svět, ve kterém se odehrává velké lidské a celospolečenské drama.

Velkou roli v opeře hraje hudba Karla Kovařovice. Co je pro vás na ní nejceněnější?

Kovařovic je dnes trochu zapomenutý, neprávem. Byl

dlouholetým šéfem opery Národního divadla v Praze a pozvedl úroveň souboru na evropskou úroveň. Byl skvělým dramatikem, který ve spolupráci s Leošem Janáčkem upravil jeho *Její pastorkyni*, jež se díky jeho zásahům stala pokladem světové operní literatury. Sám složil několik hudebně dramatických děl, ovšem opera *Psohlavci* je dodnes vrcholem jeho skladatelské tvorby. Byl silně ovlivněný dílem Smetany a Dvořáka. Pro mě je klíčové jedno ústřední téma, které zazní hned v předehře a vrací se v zásadních momentech opery – u apelačního soudu, při odnímání privilegií, v závěru. Je to osudový motiv, který vás pronásleduje, připomíná nevyhnutelnost. Jeho hudba je i dnes velmi účinná a emotivní.

Jakou roli v této opeře hraje sbor?

Sbor je tady hlasem kolektivu, společnosti. Je jednou lidem na návsi, jindy dvorskou společností, jindy soudem. Jsou tu velké sborové výstupy – masopust, slavnosti, soudní scény – které vytvářejí tlak na jednotlivce. Sbor není jen kulisa, ale síla, která postavy neustále svírá. I proto jsme naše sborové těleso posílili o externisty, aby měly sbory skutečně monumentální zvuk.

Co by měla vaše inscenace vyjadřovat? Jaké poslání by měla mít pro současného diváka?

Téma determinace je myslím přesným označením. To, že lidé nejsou jen svobodní aktéři, ale nesou si s sebou rodovou zátěž, očekávání předků, tradici, která je formovala. Kozina i Laminger jsou v tomhle smyslu oběti. Oba mají pocit, že musí obstát – před svými otci, matkami, historií. A právě to je žene do krajních rozhodnutí.

Máte v opeře nějaké místo, které je vám osobně nejbližší?

Závěr opery, kdy Lomikar pod tíhou neustálého nervového vypětí padá mrtev k zemi. Kozinův odchod k popravě a loučení s rodinnou. A pak první setkání Koziny s Lamingerem – otázka: „Kdo jsi?“ Tam se celý konflikt poprvé zkoncentruje. Tyto momenty jsou v opeře nejzásadnější. Co by si měl divák z opery odnést, je uvědomění, že oprávněná hrdost a skutečné právo, by nemělo přerůst do prázdné pýchy. To je velmi nebezpečný moment, který na celou společnost, nejen na Kozinu či Lamingera dopadá naprosto destruktivní tíhou, která přetrvává staletí a plodí jen křivdu, nenávist a nepochopení.

Děkuji za rozhovor.

-md-

WEBER A SMETANOVSKÉ DNY

V březnu budeme součástí 46. ročníku víceoborového festivalu Smetanovské dny, který každoročně přináší bohaté a různorodé zážitky spojené převážně s klasickou hudbou. Letos se DJKT zapojí se třemi akcemi. První z nich je slavnostní koncert k 200. výročí úmrtí významného skladatele, dirigenta a klavíristy Carla Marii von Webera. *Weber 200 – zrození a cesta romantika* vám 5. března na Nové scéně připomene důvěrně známé melodie a seznámí vás i s překvapivými stránkami díla tohoto génia německé romantické opery v podání sólistů a orchestru opery DJKT pod vedením Jiřího Petrdlíka. Další dva příspěvky se týkají operních inscenací – 21. března ve Velkém divadle zazní *Čertova stěna* Bedřicha Smetany, 27. se pak představí *Tamerlán*, s nímž se dílo Josefa Myslivečka dostává na plzeňské jeviště vůbec poprvé.

KAJETÁN MEZI SVĚTOVOU ELITOU

Dětský sbor opery DJKT Kajetán byl mezinárodní agenturou INTERKULTUR zařazen mezi deset nejlepších sborů světa za rok 2025. V tomto prestižním výběru je navíc jediným dětským sborem, což podtrhuje výjimečnost jeho úspěchu. Organizace INTERKULTUR patří k nejvýznamnějším institucím v oblasti sborového zpěvu a své hodnocení zakládá na výsledcích mezinárodních soutěží a festivalů. Ocenění je výsledkem dlouhodobé systematické práce s mladými zpěváky, profesionálního uměleckého vedení a úspěšné reprezentace České republiky v zahraničí. Výkony sboru Kajetán mohou diváci obdivovat nejen na samostatných koncertech, ale také v inscenacích *Jeníček a Mařenka*, *Hubička* a *Špalíček*.

- 1 | Richard Samek a členové Kajetána (Jeníček a Mařenka)
- 2 | Andrea Fridová
- 3 | Ivana Klimentová
- 4 | Ivana Šaková
- 5 | Radka Sehnoutková, Richard Samek
- 6 | Jan Hnyk, Petra Tion

Opera

POSLEDNÍ OPERNÍ MATINÉ BUDE VE ZNAMENÍ ŽENSKÝCH HLASŮ

Dubnové matiné s poetickým názvem *Na mé zahradě kvetou písně* představí hudbu skladatelek 19. a 20. století. Uslyšíte zřídka uváděná díla Clary Schumann, Cécile Chaminade, Vítězslavy Kaprálové nebo Ethel Smyth v podání sólistů opery, mimo jiné Ivany Šakové, Ivany Klimentové a Andrey Frídové. Mnohé písně zaznějí v české premiéře. Pro letošní sezónu cyklus matiné tímto končí, těšit se na komorní koncerty můžete až po prázdninách.

ROZLOUČENÍ S ČERTOVOU STĚNOU

V dubnu se můžete společně s námi naposledy vydat kolem Rožmberka, kde se rozehrává příběh postav z okolí mocného, ale shovívavého pana Voka z Růže, do jehož osudu se vložil samotný ďábel, aby mu zabránil oženit se a zachovat tak svůj rod. Bedřich Smetana v *Čertově stěně* živě vykreslil lyrické, historické i pohádkové polohy půvabného libreta Elišky Krásnohorské a zároveň ve Vokovi přinesl do operní literatury jednu z nekrásnějších barytonových rolí. Poslední opona za inscenací tohoto komicko-romantického díla spadne 26. dubna.

JEDNA NOC, TISÍC LŽÍ A POSLEDNÍ NETOPÝR

Na přelomu roku milovníci operety nejspíš zaznamenali návrat oblíbené operety *Netopýr* na jeviště Nové scény. Slavnostní reprízy byly uvedeny při příležitosti 200 let od narození skladatele Johanna Strausse ml., který má na svém kontě mimo jiné takové skvosty jako *Noc v Benátkách*, *Vídeňská krev* nebo *Cikánský baron*. Pro divácký zájem přidáváme ještě jednu, poslední reprízu *Netopýra*, a to 23. dubna. *Netopýr* se s námi neloučí navždy – jen si na čas odskočí z jeviště. Právě proto je dubnová repríza ideální příležitostí dopřát si operetní večer plný svižných melodií, převleků a jiskřivého humoru.

DĚTI ROZSVÍTILY VÁNOČNÍ STROMEČEK

V pátek 28. listopadu jsme s pomocí dětí z Baletní školy a Muzikálového studia a pana faráře Pavla Petrašovského rozsvítily vánoční stromeček. Na programu byly ukázky z baletu *Louskáček*, choreografie *Mrazivá voda* na slavnou skladbu *Vltava* Bedřicha Smetany, písně z muzikálů *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť* a *Pískání po větru* a také píseň *The Wish* z animovaného filmu *Přání*. Děkujeme všem účinkujícím, pedagogům i divákům za neopakovatelnou atmosféru.

NOC DIVADEL S ODKAZEM VÁCLAVA HAVLA

Noc divadel letos s lehkostí, hravostí a otevřeností připomene osobnost Václava Havla a zároveň potěší i děti. V Novém divadle si mohou malí i velcí návštěvníci poslechnout jeho pohádku *Pižduchové*, po níž se všichni zapojí do výtvarně-divadelního workshopu plného fantazie a svobodného tvoření. Velké divadlo nabídne noční prohlídky s podtitulem Václav Havel. Návštěvníky čeká netradiční setkání se slovem, hudbou a pohybem i pohled do zákulisí divadla v čase, kdy je v něm běžně tma. Těšit se na vás budeme v sobotu 28. března – odpoledne na Malé scéně, ve Velkém divadle večer od 22.00. Vstupenky zakoupíte on-line od začátku března.

VÝTVARNÁ ZASTAVENÍ VE FOYER NOVÉ SCÉNY

V druhé polovině února nás čeká výstava hned dvou osobností – Miroslavy Nové, která vytváří z vápenců sochy, jež jsou dialogem autorky s přírodou, a Petra Hartmana. Diváci se mohou těšit na průřez jeho malířskou a sochařskou tvorbou. Od poloviny dubna pak foyer Nové scény bude patřit expozici Václava Maliny a jeho dílům z posledních 10 let.

DVA V HLAVNÍ ROLI!

I letos vás srdečně zveme na Divadelní ples, který se uskuteční v pátek 13. března v Měšťanské besedě. Večer nabídne hudbu, tanec a neformální setkání divadelníků, přátel divadla i široké veřejnosti. Čeká vás slavnostní atmosféra s divadelním nadhledem, programem a prostorem pro společenské setkání napříč soubory i generacemi. Letošní ples se ponese v duchu slavných divadelních dvojic – ikonických, nečekaných i těch, bez kterých by příběhy nebyly úplné. Pátek třináctého bereme s nadhledem – obavy necháváme doma a věříme, že večer bude patřit jen dobré náladě a společnému tanci.

PLZEŇSKÝ SALÓN SLEDUJE KONTINUITU A PROMĚNY SKUPINY P 89

V polovině prosince se foyer Nové scény otevřel dalšímu tradičnímu výtvarnému projektu. Osmý ročník Plzeňského salónu je věnován Tvůrčí skupině P 89 (Plzeň 89), která patří ke stálým výtvarným scénám plzeňského regionu. Expozice představuje tvorbu současných členů skupiny i výběr z děl jejích zakladatelů a nabízí tak pohled na kontinuitu i proměnu regionálního výtvarného umění. Ke zhlédnutí bude do 14. února.

JUBILEUM MILOSLAVA KREJSY

Miloslav Krejsa zavítal na plzeňské jeviště v roce 1983, od té doby zde vytvořil kolem osmdesáti rolí – od výrazných dramatických postav až po nezapomenutelné komediální figury. Vedle činohry se uplatnil i v operetě a muzikálu. V současnosti můžete vidět jeho charakteristické herectví v komorním dramatu *Vtíp* a nově také v inscenaci *Dogville*. K jeho 70. narozeninám mu přejeme pevné zdraví, energii, radost z tvorby a mnoho setkání s nadšenými diváky.

VÁCLAV KOLÁŘ SLAVÍ

Pěťasedmdesáté narozeniny oslavil dlouholetý člen a spolupracovník DJKT Václav Kolář. Původně stavební montážník nastoupil na jaře 1974 do baletního sboru, s nímž tančil v desítkách inscenací. V polovině 90. let přestoupil do sboru tehdejšího souboru operety, kde se podílel na nespočtu operetních a muzikálových inscenací, v některých dokonce ztvárnil i menší role. Přátelský, vždy nadšený, ochotný a pracovitý Vašek se souborem muzikálu spolupracuje po odchodu do penze i nadále, účinkuje například v company muzikálu *My Fair Lady* nebo *Rebecca*. Milý Vašku, i do dalších let ti za všechny tvé kolegy přejeme pevné zdraví a neutuchající vitalitu!

IVANĚ ŠAKOVÉ K NAROZENINÁM

V březnu oslaví významné životní jubileum také Ivana Šaková, dlouholetá a oblíbená sólistka operního souboru DJKT. Absolventka Pražské konzervatoře přišla do Plzně po prvních angažmá v Ostravě a Liberci a už svým debutem jako Hedvika v *Čertově stěně* zaujala natolik, že jí bylo nabídnuto stálé angažmá. Plzeňské opeře zůstala věrná po celou svou kariéru a vytvořila zde mimořádně široký repertoár – od Mařenky, Rusalky či Jenůfy přes Verdiho a Pucciniho hrdinky až po Salome a Sentu. Za celé divadlo jí přejeme pevné zdraví, radost z hudby a zasloužený obdiv diváků.

MONIKA ŠVÁBOVÁ – VÝJIMEČNÁ TVÁŘ PLZEŇSKÉ ČINOHRY

Monika Šváblová letos slaví významné jubileum – 80 let. Do plzeňské činohry nastoupila v roce 1968 hned po absolutoriu DAMU a během let zde vytvořila více než 190 rolí, které výrazně formovaly tvář souboru. Od shakespearovských hrdinek přes velké dramatické postavy až po role psané přímo pro ni – její herectví vždy vynikalo hloubkou, inteligencí a smyslem pro humor. Právě tyto kvality rozpoznal i Miroslav Horníček, který pro ni napsal roli ve hře *Setkání s Veronikou* a s Monikou Šváblovou ji pak několik sezón s úspěchem hrál. A právě na Miroslava Horníčka bude Monika Šváblová vzpomínat 25. dubna při scénickém čtení Horníčkovy jednoaktovky *Romeo a Julie – Nesmrtelní milenci veronští* ve foyeru Malé scény od 17.00. Stále aktivní, zvědavá a otevřená novým výzvám zůstává inspirací pro kolegy i diváky. Za celé divadlo jí přejeme pevné zdraví, radost, energii a mnoho dalších krásných setkání na jevišti i mimo něj.

- 1 | Nabucco (2018)
- 2 | Tartuffe (2018)
- 3 | Pohřbené dítě (2025)
- 4 | s Miroslavem Horníčkem (Setkání s Veronikou, 1980)
- 5 | Ve státním zájmu (2009)

HOTEL CENTRAL PARTNERSKÝ HOTEL DJKT

Sleva 20 % na ubytování pro diváky DJKT,
sleva 10 % na vstupenky pro pro hosty Hotelu Central.*

*Sleva v hotelu bude divákům DJKT poskytnuta po předložení vstupenky platné v den ubytování a hostům Hotelu Central bude sleva na vstupenky DJKT poskytnuta po předložení hotelového průkazu platného v termínu představení.

DIVADLO JEDE MĚSTEM!

Plzeňské ulice bude celý rok brázdít tramvaj, která rozhodně nezůstane bez povšimnutí. Divadlo totiž obléklo jednu z tramvají do divadelního kabátku – do emocí a příběhů přímo z jeviště. Zastávka „divadlo“ je totiž blíž, než si myslíte.

Když jeden koncert nestačí...

46. 46th Smetana Days
**Smetanovské
dny** 26. 2. – 9. 4. 2026

Plzeňská
filharmonie

Kulturní Plzeň

PLZEŇSKÝ KRAJ

MINISTERSTVO
KULTURY

www.smetanovskedny.cz

inzerce

Oddělení prodeje a služeb – PŘEDPLATNÉ

Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
tel.: +420 378 038 444
e-mail: predplatne@djkt.eu

Pokladna předprodeje – VSTUPENKY

Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
tel.: +420 378 038 190
e-mail: vstupenky@djkt.eu

Divadelní pokladny

(otevřené vždy hodinu před začátkem představení)

Velké divadlo Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
tel.: +420 378 038 128

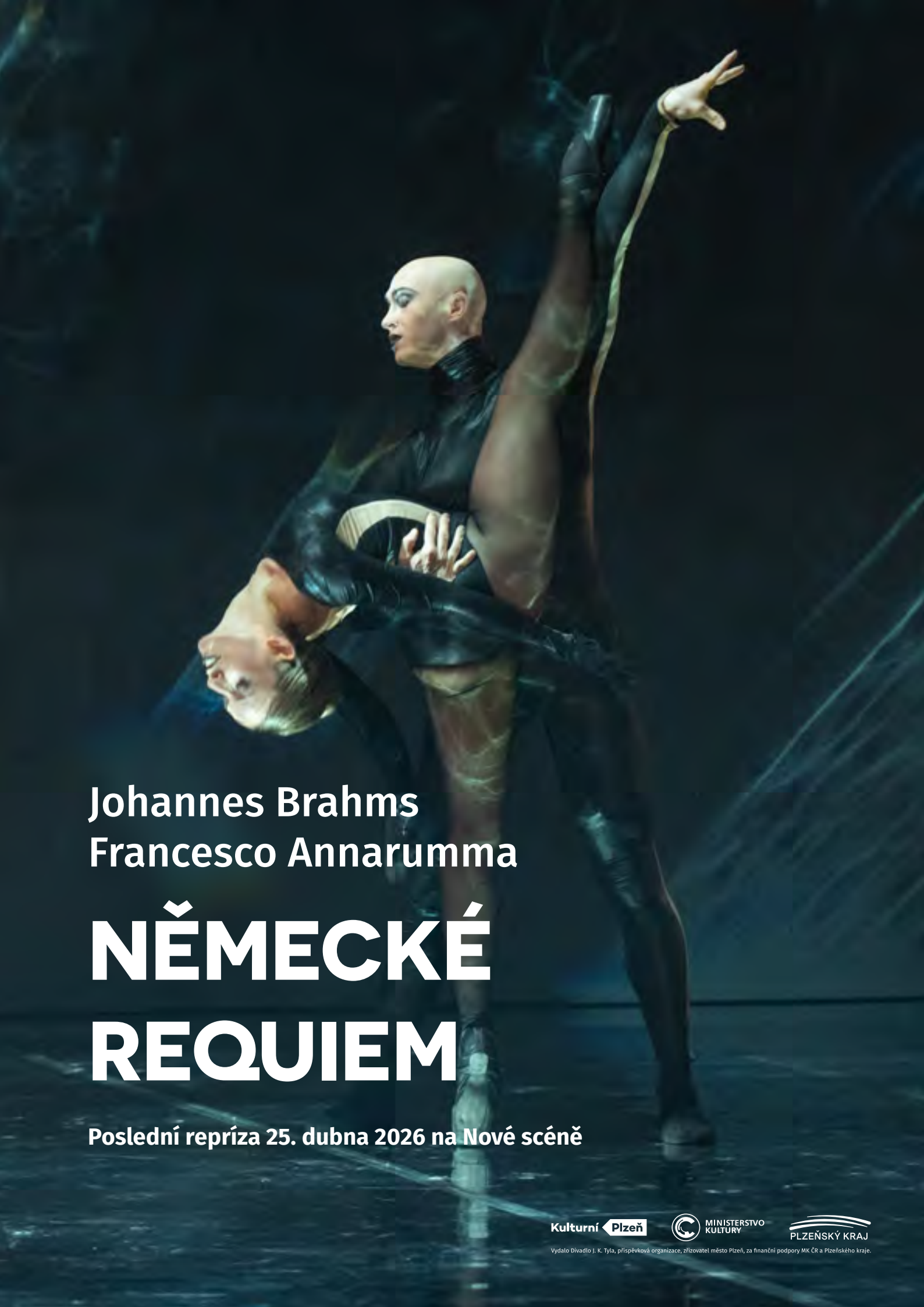
Nová scéna Palackého náměstí 30, 301 00 Plzeň
tel.: +420 378 038 059

Malá scéna Palackého náměstí 30, 301 00 Plzeň
tel.: +420 378 038 439

**Předprodej vstupenek na květen
od 13. února 2026.**

Program DJKT

Johannes Brahms
Francesco Annarumma

NĚMECKÉ REQUIEM

Poslední repríza 25. dubna 2026 na Nové scéně

Kulturní Plzeň

MINISTERSTVO
KULTURY

PLZEŇSKÝ KRAJ

Vydalo Divadlo J. K. Tyla, příspěvková organizace, zřizovatel město Plzeň, za finanční podpory MK ČR a Plzeňského kraje.